

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

θ' 1-8

Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ ΜΟΧΘΟΣ

*«Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ
παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βε-
βλημένον» (στ. 2).*

εμελιακὸς ἄξονας ζωῆς ἢ ἀγάπη, γεμίζει τὶς σελίδες τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἄλλοτε ἀκούγεται σὰ θεϊκὴ ἐντολή, διατυπωμένη ἀπ' τὸ στόμα τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλοτε ἀναβλύζει αὐθόρμητα ἀπ' τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου καὶ κυλάει σὰν παράδειγμα, ποὺ ἀναμοχλεύει τὶς συνειδήσεις.

Κι ἄλλοτε ἔρχεται σὰν πνοὴ ἀπ' τὰ σπλάχνα τοῦ λαοῦ. Σὰν πράξη, ποὺ πιστοποιεῖ, πὼς ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἰδεατὸ σχῆμα, ἀλλὰ τὸ γνησιότερο βίωμα κι ἡ δυναμικότερη ἔκφραση τῆς ψυχῆς.

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ μας κείμενο δὲν ἔχουμε διδαχὴ. Ἀνάλυση τῆς ποιότητας καὶ τῶν διαστάσεων τῆς ἀγάπης.

Ἔχουμε τὸν παφλασμὸ τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Τὴν ἔκχυση της στὸ κρεβάτι τοῦ παράλυτου. Στὸ κουβαριασμένο σῶμα του καὶ στὴ θολωμένη ψυχὴ του.

Ἔχουμε, ὅμως, ταυτόχρονα, καὶ τὸ ἀνθρώπινο ὑπόδειγμα τῆς ἀγάπης. Τὴ συγκεκριμένη διαδικασία, ποὺ ἔκαναν οἱ ἀνώνυμοι ἥρωες τῆς ἀ-

γάπης. Τὸ μόχθος τους, γιὰ νὰ φέρουν μπροστὰ στὸν Λυτρωτὴ τὸ ἀνθρώπινο ἀπομεινάρι, τὸν παράλυτο. Τὴν προσπάθειά τους νὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ συνάντηση τοῦ ἄρρωστου μὲ τὸν Γιατρό, τοῦ ἁμαρτωλοῦ μὲ τὸν Σωτήρα.

Σήμερα θὰ ἐπιχειρήσουμε ἓνα τόλμημα. Θ' ἀποφύγουμε ν' ἀνηφορίσουμε πρὸς τὸ θεϊκὸ παράδειγμα. Θὰ ἐπιδιώξουμε νὰ μείνουμε προσγειωμένοι στὴν ἀνθρώπινη κλίμακα. Θὰ φωτίσουμε τὴν ἀνθρώπινη πράξη. Τὴ διάθεση καὶ τὸ μόχθο τῶν συνανθρώπων μας. Ἐκείνων, ποὺ ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ συντελεστεῖ τὸ θαῦμα. Ποὺ μετάβαλαν τὸ θρῆνο τοῦ παράλυτου σὲ κραυγὴ χαρᾶς καὶ τὴν περιπέτειά του σὲ κίνητρο καθολικῆς δοξολογίας.

1.

«Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον».

Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μὲ πολὺ λιτές λέξεις εἰσάγει τὴν πρωτοβουλία τῶν ἡρώων αὐτῶν τῆς ἀγάπης.

Ὡστόσο, οἱ δυὸ ἄλλοι συνοπτικοὶ Εὐαγγελιστὲς καταχωροῦν ἓνα συγκλονιστικὸ χρονικὸ τοῦ μόχθου τους.

Δὲν ἔκαναν ἀπλὴ κίνηση, γιὰ νὰ φέρουν τὸν παράλυτο μπροστὰ στὸν Κύριο. Πάλεψαν μὲ τὸ κλειστὸ κύκλωμα τῆς μάζας καὶ μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἀπονιά.

Καθὼς πλησίασαν τὸ σπίτι, ποὺ φιλοξενοῦσε τὸν Κύριο, εἶδαν τὸ πλῆθος νὰ συνωστιζεται.

Ἦθελαν ὅλοι νὰ βρεθοῦν κοντὰ στὸν μεγάλο Δάσκαλο. Ν' ἀντικρῦσουν τὸ πρόσωπό Του. Ν' ἀκούσουν ἄνετα τὸν λόγο Του.

Καμμιά διάβαση δὲν ἔμενε ἀνοιχτή.

Κανένας δὲν ἔστεργε νὰ παραμερίσει, γιὰ νὰ περάσει ἡ συνοδεία, ποὺ κουβαλοῦσε τὴν προσωποποιημένη ὀδύνη.

Κι οἱ τέσσερες ἄντρες τί ἔκαναν;

Δὲν παραδόθηκαν στὴν ἀμηχανία. Δὲν ἀπόμειναν, βαστάζοντας τὸ κρεβάτι μὲ τὸν παράλυτο καὶ τὸ φορτίο τῆς ὀργῆς.

«Μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον» (Μάρκ. β' 4).

Ἡ ἀγάπη τους, δυνατὴ, σοφίστηκε ὀλόκληρο τέχνασμα. Ἡ καρδιά τους, φλογερή, ἀψήφησε τὸν μόχθο.

Ἄνέβηκαν στὴ σκεπή, καὶ *«διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ»* (Λουκ. ε' 19).

Καμμιά ἀνθρώπινη ἀντίσταση δὲν τοὺς ἀνάκοψε. Κανένα ἐμπόδιο δὲ στάθηκε τόσο μεγάλο, ποὺ νὰ μὴν μποροῦν νὰ τὸ προσπεράσουν.

Κι ὁ μόχθος τους καρποφόρησε.

Ὁ Κύριος «ιδὼν τὴν πίστην αὐτῶν» (στ. 2) χάρισε στὸν παράλυτο τὴ λύτρωση τῆς ψυχῆς καὶ τὴ θεραπεία τοῦ σώματος.

Μὴ πεῖτε, πὼς ἢ πράξη τους αὐτὴ δὲν εἶναι ἐπαναστατικὴ καὶ καθοδηγητικὴ!

Ευπνάει τὶς συνειδήσεις μας. Ἀνατρέπει τὰ καλοστημένα σχήματα τοῦ βολέματός μας.

Στὸν φλύαρο λόγο καὶ στὴν προσφορὰ ἄγονου, πλαστοῦ συναισθήματος περιορίζουμε συχνὰ τὴν ἔκφραση τῆς ἀγάπης τους. Λέμε λόγια, γιὰ νὰ φανερώσουμε πρόσκαιρη συμμετοχὴ στὸν πόνο. Βγάζουμε ἀπὸ μέσα μας ἀτμοὺς αἰσθημάτων, ποὺ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ μᾶς δραστηριοποιήσουν καὶ νὰ μᾶς κάνουν ἱκανοὺς γιὰ ἔργα ἀγάπης.

Ὅμως, οἱ ἀτμοί, ὅταν διαχύνονται στὸ διάστημα, χωρὶς νὰ περάσουν ἀπ' τὴ βαλβίδα τῆς μηχανῆς, γίνονται ἄχρηστοι. Καὶ τὰ αἰσθήματα, ποὺ δὲν ἀναμοχλεύουν τὴν ὕπαρξη καὶ δὲ μεταφράζονται σὲ πράξη ἀγάπης, καταντοῦν ἀνόητη κατασπατάληση τοῦ δυναμικοῦ τῆς ψυχῆς.

Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι στεῖρο αἶσθημα. Δὲν εἶναι λόγια συμπάθειας στὸν πονεμένο ἄνθρωπο, δίχως συγκεκριμένο ἔργο.

Ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος κάνει μιὰ εἰδοποίηση: «ἐὰν ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι καὶ λειπώμενοι ὥσι τῆς ἐφημέρου τροφῆς, εἶπη δέ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν, ὑπάγετε ἐν εἰρήνῃ, θερμαίνεσθε καὶ χορτάζεσθε, μὴ δῶτε δὲ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, τί τὸ ὄφελος;» (Ἰακώβ. β' 15, 16).

Κι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ μαθητὴς, ποὺ ἔζησε τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πρόσφερε μὲ πλεισμονὴ στὸν Κύριο καὶ σὰν ὀλοκληρωμένη πράξη στοὺς ἀδελφούς του, μᾶς λέει: «Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ τῇ γλώσσῃ, ἀλλ' ἐν ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ» (Α' Ἰωάν. γ' 18).

Μιὰ σύντομη αὐτοκριτικὴ μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει τὸ φάσμα τῆς ποιότητος τῆς δικῆς μας ἀγάπης.

Τὰ αἰσθήματα ὑπάρχουν ἄφθονα μέσα μας. Ἀναβλύζουν ἀπ' τὸ βαθὺ πηγάδι τῆς ψυχῆς μας.

Δὲ χρειάζεται νὰ κάνουμε κόπο, γιὰ ν' ἀνεβεῖ ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας τὸ δάκρυ τῆς συμπάθειας ἢ νὰ καθήσει στὴν πύλη τοῦ λόγου μας ὁ κόμπος, ποὺ σχηματοποιεῖται ἀπ' τοὺς ἀτμοὺς τῶν συγκινήσεων.

Αὐθόρμητα, ἀντανაკλαστικά, τὸ αἶσθημα γίνεται λόγος πονετικὸς ἢ μαργαριτάρι συμπόνοιας.

Τὸ πρόβλημα εἶναι πὼς ὁ πηγαῖος δυναμισμὸς τοῦ συναισθήματος θὰ γίνῃ κινητήρια δύναμη καὶ θὰ νευρώσει τὴν προσωπικότητά μας σ' ἔργα ἀγάπης.

Πὼς ἢ συγκίνηση θὰ γίνῃ μόχθος.

Πὼς ἢ προσφορὰ δὲ θὰ σταματήσει στὴ διατύπωση εὐχῶν, ἀλλὰ θὰ ἐκφραστεῖ μὲ σειρὰ ἐνεργειῶν, ποὺ κάνουν συγκεκριμένη τὴν συμπάρασταση καὶ πρακτικὴ τὴν ἀγάπη.

Ἡ αὐτοκριτικὴ μας ἴσως νὰ μᾶς ἀποκαλύψει τὴ φτώχεια μας σ' ἔργα

ἀγάπης. Ίσως νὰ παρουσιάσει μπροστὰ στὰ ἔκπληκτα μάτια μας τὴν ἐπικίνδυνη δυσαναλογία ἀνάμεσα στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις.

Τὰ αἰσθήματά μας μένουν κεφάλαια χωρὶς ἐπένδυση. Καὶ χάνονται. Εἶναι χυμοί, ποὺ διοχετεύονται στὰ ἄνθη. Μά, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν ἀντοχή νὰ δέσουν καρπὸ.

Δέντρα ἄκαρπα καί, κατὰ προέκταση, ἄχρηστα.

2.

«Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον».

Δαυμαστὸς ὁ μόχθος τῶν τεσσάρων ἐργατῶν τῆς ἀγάπης, καταχωρήθηκε στὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ μένει σὰν αἰώνιο ὑπόδειγμα.

Ὅμως, μήτε τὰ ὀνόματά τους ἔγιναν γνωστὰ μήτε κάποια φράση τους ἀναγράφηκε, γιὰ νὰ τὴν ἔχουμε σὰ μνημόνιο.

Τὸ ἔργο τους παράμεινε μέσα στὴ σιωπὴ καὶ στὴν ἀνωνυμία.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς ἀναφέρει, πὼς ὁ Κύριός μας ἐντυπωσιάστηκε ἀπ' τὴν πίστη τους. Καὶ σὰν ἀνταπόδωμα στὸ δικό τους δῶρο, τοὺς χάρισε τὴ θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ παράλυτου.

Ὁ Καρδιογνώστης εἶδε τὸ μόχθο τους καὶ διάβασε τὴν καρδιά τους.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, μήτε μίλησαν, μήτε προκάλεσαν θόρυβο γύρω ἀπ' τὸ ὄνομά τους, μήτε προσπάθησαν νὰ ἐντυπωσιάσουν μὲ φράσεις ἐπιδεικτικές καὶ μὲ ἐμφάνιση ὑποκριτικῆς ἀνωτερότητας.

Πῆγαν σὰν ἄγνωστοι. Κι ἔφυγαν ἄγνωστοι.

Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τους εἶναι γιὰ μᾶς μαστίγωμα.

Ἐγώϊστες καὶ φιλόδοξοι, μεταβάλλουμε τὴν ἀγάπη σὲ μέσο αὐτοπροβολῆς.

Σχεδιάζουμε μιὰ φιλάνθρωπη πράξη ἢ μιὰ συμπαράσταση σ' ἀνθρώπους πονεμένους καὶ σκηνοθετοῦμε ταυτόχρονα καὶ τὴ διαφημιστικὴ ἐκστρατεία. Ἀπλώνουμε τὸ χέρι, γιὰ νὰ δώσουμε λίγα χρήματα, καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει νὰ ὑπάρχει ἀπέναντι ὁ φακός, γιὰ νὰ συλλάβει τὴν πράξη μας καὶ νὰ τὴν προβάλῃ ἐντυπωσιακῶς στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Ἀποφασίζουμε νὰ μετάσχουμε σὲ κάποια προσπάθεια ἀλληλεγγύης καὶ τὸ κίνητρο, ποὺ μᾶς σπρώχνει σ' αὐτὴ τὴν ἐνέργεια εἶναι ἡ ἀνάμιξη μὲ τὴν «καλὴ» κοινωνία, ποὺ διαθέτει κάποιο κομμάτι τοῦ χρόνου τῆς στὰ «ἔργα εὐποιΐας».

Ἰδιαίτερα κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς, ποὺ τὰ μέσα τῆς προβολῆς καὶ τῆς δημοσιότητας ἀνάβουν τὸν πειρασμὸ καὶ τροφοδοτοῦν τὰ πάθη, ἡ ἐπίδειξη ἔχει καταστήσει τὸ καρκίνωμα τῆς ἐπίσημης φιλάνθρωπίας.

Οἱ πιὸ ἀσήμαντες πράξεις διαφημίζονται. Μικρὰ δοσίματα, ποὺ δὲν ἔ-

λαττώνουν τις περιουσίες τῶν κροίσων, ἐμφανίζονται σὰ θυσίες ἠρωϊκές. Περίπατοι σκοπιμότητας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας στοὺς τόπους τῶν συμφορῶν καὶ τῶν θεομηنيῶν χρωματίζονται σὰν ἀποδείξεις τοῦ πνεύματος ἀλληλεγγύης, πὺ κυριαρχεῖ στὶς καρδιές τους.

Ἄλλα αὐτά, ὅμως, δὲν εἶναι ἀγάπη.

Ἄπ' τῆ στιγμῆ, πὺ τὸ μικρόβιο τῆς ἐπιδεικτικότητος ἢ τῆς ποικίλης σκοπιμότητος εἰσχωρεῖ στὴν ψυχὴ μας, ἢ ἀγάπη ἀρρωσταίνει, καταντάει ἀνάπηρη.

Δὲ νευρώνει πιά τὴν ὑπαρξή. Δὲν ποτίζει τὸ ἔργο.

Ἐκεῖνο, πὺ κάνουμε, εἶναι προβολὴ τοῦ ἑαυτοῦ μας ἢ μεθόδευση τῶν δεύτερων, πονηρῶν στόχων μας.

Ἡ ἀγάπη ἀποζητάει σὰν κλίμα, γιὰ ν' ἀνθίσει καὶ νὰ καρποφορήσει, τὴν ταπεινωσύνη καὶ τὴ σιωπὴ. Κεῖνη τὴν ἀπλότητα τῆς ψυχῆς, πὺ πονάει κοντὰ στὸν ἀδελφὸ καὶ δραστηριοποιεῖται, δίχως νὰ περιμένει ἀνταλλάγματα καὶ δίχως νὰ ἐπιδιώκει τὴ διαφήμιση.

Μιὰ τέτοια προσφορὰ εἶναι πραγματικὰ γνήσια, γιὰτὶ σέβεται τὴν προσωπικότητα τοῦ πονεμένου. Δὲν χρησιμοποιεῖ τὴν περιπέτειά του καὶ τὸν πόνο του σὰν ἄρμα θριαμβευτικῆς προβολῆς. Ἄλλὰ προσφέρεται καὶ θυσιάζεται καὶ βοηθάει καὶ σώζει, χωρὶς νὰ ἐκθέτει τὸν πληγωμένο συνάνθρωπο καὶ χωρὶς νὰ τροφοδοτεῖ τὴν αὐταρέσκεια τοῦ δωρητῆ.

Ὁ Κύριος εἶναι κατηγορηματικὸς στὴν ἐντολή του.

«Προσέχετε τὴ ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἔχετε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσσης ἔμπροσθέν σου, ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ρύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν» (Ματθ. στ' 1,2).

Κρύψε τὸ ἔργο σου. Ἀπόφυγε τὴν ἀνθρώπινη δόξα. Μεταβίβασε μυστικὰ τὸ θησαυρὸ τῆς ἀγάπης σου. Κι ὁ Κύριος, πὺ βλέπει τὶς μυστικὲς σου παροχές καὶ τὴν ἀληθινὴν προσφορὰ τῆς ἀγάπης σου, θὰ σοῦ δώσει τὴν ἀμοιβὴ στὴν αἰώνια Βασιλεία Του.

3.

«Καὶ ἰδοὺ προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον».

Υπάρχει κι ἓνα τρίτο στοιχεῖο, πὺ ἀναδεικνύει ἀκόμα περισσότερο τὸν μόχθο τῶν τεσσάρων ἐργατῶν τῆς ἀγάπης.

Τὸ Εὐαγγέλιο δὲ μᾶς πληροφορεῖ γιὰ τὸ δεσμό, πὺ τοὺς ἔνωσε μετὰ τὸν παράλυτο. Ἄν ἦταν συγγενεῖς. Ἄν ἦν τοῦ ἦταν ἀπλῶς γνώριμοι. Ἄν

στάθηκαν στὸ πλευρό του γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, ἢ ἂν, τὴν τελευταία στιγμή ἀνάλαβαν νὰ τὸν φέρουν μπροστὰ στὸν Εὐεργέτη Κύριο.

Ὅμως, εἴτε παλιοὶ γνώριμοι εἴτε περιστασιακοὶ βοηθοί, ἔκαναν μιὰ πράξη μεγάλη. Πρόσφεραν ὄχι μιὰ ἀόριστη ἐξυπηρέτηση, ἀλλὰ τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ εὐστοχη βοήθεια.

Πῆραν τὸν παράλυτο καὶ τὸν ἀπόθεσαν μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Κυρίου. Ἐκείνου, ποῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη. Καὶ ποῦ ἡ δύναμή του δὲ γνωρίζει περιορισμό.

Χωρὶς νὰ τὸ ἔχουν μέσα τους συνειδητοποιημένο, μιὰ κι ὁ Κύριος δὲν εἶχε φανερώσει ἀκόμα ὀλόκληρο τὸ θεϊκὸ μεγαλεῖο Του, ἔδωσαν μιὰ Χριστοκεντρικὴ κατεύθυνση στὴν ἀγάπη τους.

Ἄντὶ νὰ μείνουν στὶς μικρὲς ἀνθρώπινες δυνατότητες βοήθειας, τὸν ἔφεραν στὴν πηγὴ τῶν θείων Χαρισμάτων.

Αὐτὴ ἡ Χριστοκεντρικότητα τῆς ἀγάπης εἶναι τὸ κανούργιο στοιχεῖο, ποῦ μπαίνει μέσα στὶς ἀναζητήσεις τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ βρίσκει τὴν καθαρότερη ἔκφρασή του στὸ μόχθο ἀγάπης τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν κάνουμε μόνο μικροπροσφορὲς ἐξυπηρετήσεων. Ἡ ἀγωνία τῆς ἀγάπης μας δὲν ἐξαντλεῖται στὸ νὰ δώσουμε μικρὰ βοηθήματα στοὺς φτωχοὺς ἢ ἀσήμαντες διευκολύνσεις στοὺς ἀδελφούς μας, ποῦ βρίσκονται σὲ πέλτατος ἀφρισμένο.

Ἡ ἀγάπης μας φανερώνεται μὲ σαφήνεια καὶ μὲ κατεύθυνση. Ζητάει νὰ φέρει τὸν Χριστὸ κεῖ, ποῦ βασιλεύει ὁ πόνος. Καὶ ν' ἀποθέσει τὸ κρεββάτι τῶν πονεμένων ἀνθρώπων μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Παντοδύναμου Λυτρωτῆ μας.

Δὲ μᾶς διαφεύγει ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία μας, καθὼς ἀσκοῦμε τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης. Ξέρουμε, ἴσαμε ποῦ φτάνουν οἱ δικές μας δυνατότητες. Καὶ γνωρίζουμε τοὺς ἀναρίθμητους δρόμους, ποῦ μπορεῖ ν' ἀκολουθήσει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ σὰν πρῶτο στόχο τοῦ ἔργου μας θεωροῦμε τὴν προσπάθεια ν' ἀποκατασταθεῖ ἡ κοινωνία κι ὁ διάλογος ἀνάμεσα στὸν πικραμένο ἄνθρωπο καὶ στὸν Θεό.

Ἀδελφοί μου, ἂν πᾶμε νὰ δώσουμε λίγα χρήματα σ' ἓνα πονεμένο ἄνθρωπο καὶ δὲ συνοδεύσουμε τὴν προσφορά μας μὲ θερμὴ προσευχή, νὰ τὸν ἀναλάβει ὁ Κύριος κάτω ἀπ' τὴ φροντίδα Του, τότε ἡ προσφορά μας εἶναι λειψὴ κι ἡ ἀγάπη μας ἀνώριμη.

Ἄν θελήσουμε νὰ ἐξυπηρετήσουμε ἓνα ἄρρωστο καὶ δὲν τὸν βοηθήσουμε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνος τὸν Κύριο καὶ ν' ἀποθέσει τὴν περιπέτειά του στὰ χέρια Του, τότε δὲν τὸν βοηθᾶμε ἀποτελεσματικὰ καὶ δὲν τοῦ προσφέρουμε τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης μας.

Μιὰ ἀγάπη θερμὴ, ζωντανή, ἐφευρετικὴ εἶναι μονάχα αὐτή, ποῦ παίρνει τὶς ἀνθρώπινες περιπέτειες καὶ τὶς ἴδιες τὶς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καὶ τὶς προσάγει μὲ προσευχὴ καὶ μὲ θερμὴ πίστη μπροστὰ σ' Ἐκεῖνον, ποῦ ἀπο-

φορτίζει τις καρδιές ἀπ' τὸ φορτίο τοῦ πόνου κι ἐλευθερώνει τὰ σώματα ἀπ' τις πληγές τῆς ἀρρώστιας.

Ἄδελφοί μου,

Μὴν πῆτε, πὼς δὲν ὑπάρχουν παράλυτοι σήμερα.

Ἔγιναν παράλυτοι καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ.

Ἄραγε, ἄνθρωποι τῆς γνήσιας ἀγάπης ὑπάρχουν;

Ἄνθρωποι, ποὺ δὲ θὰ κάνουν αὐτοπροβολή, παίζοντας μὲ τὸν πόνο καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων;

Ἄνθρωποι, ποὺ δὲ θὰ κυττᾶνε στὸν τηλεοπτικὸ φακό, τὴν ὥρα, ποὺ τὸ χέρι τους θὰ εἶναι ἀπλωμένο σὲ «φιλόανθρωπη προσφορά»;

Ἄνθρωποι, ποὺ δὲ θὰ στοχεύουν στὴν ἐπίδειξη καὶ στὸ ψάρεμα ὀπαδῶν;

Ἄπ' τὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ξεπροβάλουν αὐτὲς οἱ ἥρωϊκὲς φυσιογνωμίες.

Ποὺ θὰ κρατήσουν κάποιο κρεβάτι ἀρρώστου, γιὰ νὰ τὸ φέρουν στὸν Ἰησοῦ.

Ποὺ θὰ πιάσουν κάποιο ἀδύνατο χέρι, γιὰ νὰ τὸ πλησιάσουν στὸ Παντοδύναμο χέρι τοῦ Θεοῦ.

Ποὺ θὰ μεταφέρουν τὸν ἀνθρώπινο πόνο στὴν ἀγκαλιὰ καὶ στὴν καρδιὰ τοῦ σαρκωμένου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

